

MIKRO MIR

Американський атомний підводний човен

USS Franklin (SSBN-640)

CAT.NO.350-028

SCALE 1:350

American Nuclear-powered Submarine

Підводні човни типу «Бенджамін Франклін» - серія з дванадцяти американських стратегічних атомних підводних човнів другого покоління. Третя серія атомних підводних човнів з балістичними ракетами типу «Лафайет». Човни озброювалися шістьнадцятьма балістичними ракетами «Поларіс А3». На початку 1970-х всі човни були переозброєні ракетами «Посейдон», а на початку 1980-х років шість човнів отримали ракети «Трайидент-1». Разом з підводними човнами типів «Джордж Вашингтон», «Етен Аппен», «Лафайет» і «Джеймс Медісон» в 1960-х роках «Бенджамін Франклін» склали флот з 41 ракетноносця ВМС США. Човни були названі на честь видатних діячів американської історії і отримали прізвисько «41 на сторожі Свободи».

На ракетноносцях типу «Бенджамін Франклін» була застосована технологія покриття турбінної установки і механізмів головних турбозубчатих агрегатів звукопоглинальним матеріалом, що дозволило знизити рівень шуму човна. В іншому, підводні човни цього типу повторювали конструкцію першої серії човнів типу «Лафайет».

Човни будувалися двома підсеріями по шість човнів. SSBN 640-645 були замовлені флоту в 1962 році, SSBN 654-659 були замовлені на рік пізніше і будувалися по трохи зміненому проекту. Будівництво човнів велося в 1962-1967 роках на верфях Electric Boat (сім човнів), Newport News (чотири човни) і Mare Island (один човен). Останній човен цього типу - Вілл Роджерс (SSBN-659) був передан флоту 1 квітня 1967р.

Всього було побудовано 31 човен трьох серій.

За рахунок фактично однокорпусної конструкції човни вийшли меншими за габаритами, ніж ракетноносці другого покоління СРСР. Також вони перевершували радянські човни за параметрами шумності. Підводні човни СРСР були краще пристосовані для експлуатації в Арктиці і мали ракети з міжконтинентальною дальністю стрільби. Американські ж ракети «Посейдон» і «Трайидент-1» мали меншу дальність, але оснащувалися розділюючою головною частиною з блоками індивідуального наведення. За рахунок кращої конструкції, спеціально побудованої інфраструктури і налагодженої організації бойового патрулювання, американські човни в 70-х роках експлуатувалися з коефіцієнтом оперативного напруги 0,5-0,6. У радянських човнів цей коефіцієнт не перевищував 0,24.

Кожен човен комплектувався двома екіпажами - «синім» і «білим», які поперемінно виходили в море. Човни мали 100-добовий цикл оперативного використання: 68 діб на бойовому патрулюванні і 32 діб на ремонті в базі.

Капітальний ремонт проводився в середньому раз в 5-6 років. У процесі нього проводилася заміна активної зони реактора, а також, як правило, модернізація ракетного комплексу і радіоелектронних приладів.

В результаті укладення угоди щодо скорочення озброєння СНО-II і вступу в дію нових човнів типу «Огайо» підводні човни типу «Бенджамін Франклін» у 90-х роках стали зникати зі складу флоту.

The Benjamin Franklin-class submarine was a group of US ballistic missile submarines that were in Navy service from the 1960s–2000s.

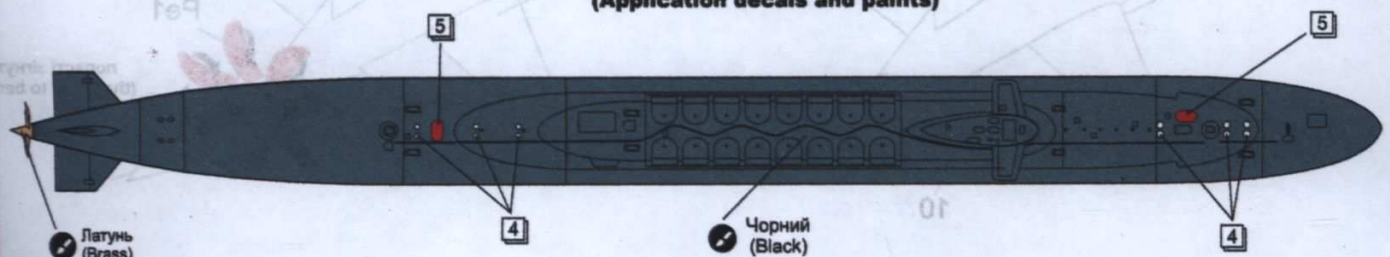
The class was an evolutionary development from the earlier Lafayette-class class of fleet ballistic missile submarine. Having quieter machinery and other improvements, they are considered a separate class. A subset of this class is the re-engineered 640 class starting with USS George C. Marshall (SSBN-654). The Benjamin Franklin class, together with the George Washington, Ethan Allen, Lafayette, and James Madison classes, comprise the "41 for Freedom" that were the Navy's main contribution to the nuclear deterrent force through the late 1980s. This class and the James Madison class are combined with the Lafayettes in some references.

The Benjamin Franklin-class submarines were built with the Polaris A-3 ballistic missile, and in the early 1970s were converted to carry the Poseidon C-3 missile. During the late 1970s and early 1980s, six boats were further modified to carry the Trident I (C-4) missile, along with six James Madison-class boats. These were Benjamin Franklin, Simon Bolivar, George Bancroft, Henry L. Stimson, Francis Scott Key, and Mariano G. Vallejo.[1]

Due to the loss of USS Thresher in April 1963, this class was designed to SUBSAFE standards and its equipment was similar to the Sturgeon-class fast attack submarines (SSNs). Previous US SSBNs except the George Washington class had equipment similar to the Thresher-class SSNs.

This class can be distinguished by the fairwater planes' location halfway up the sail; the Lafayettes and James Madisons had the fairwater planes in the upper front portion of the sail.

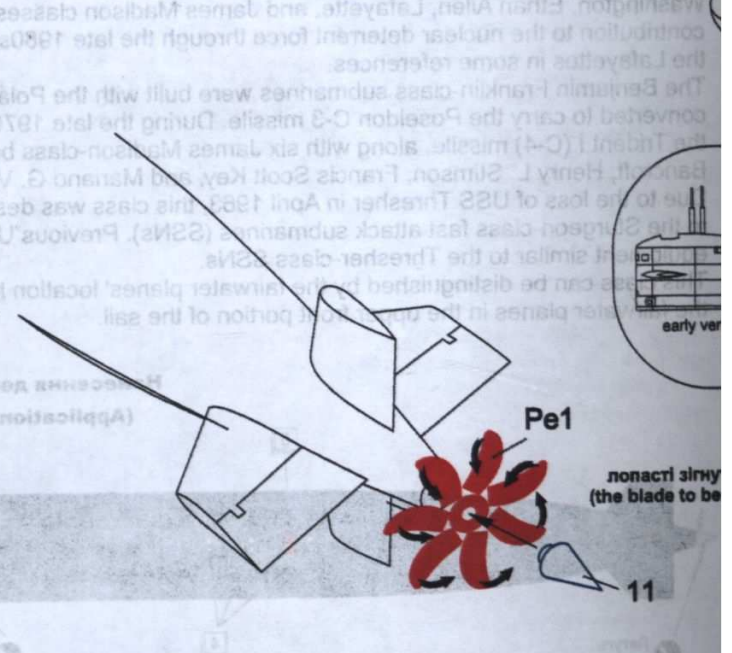
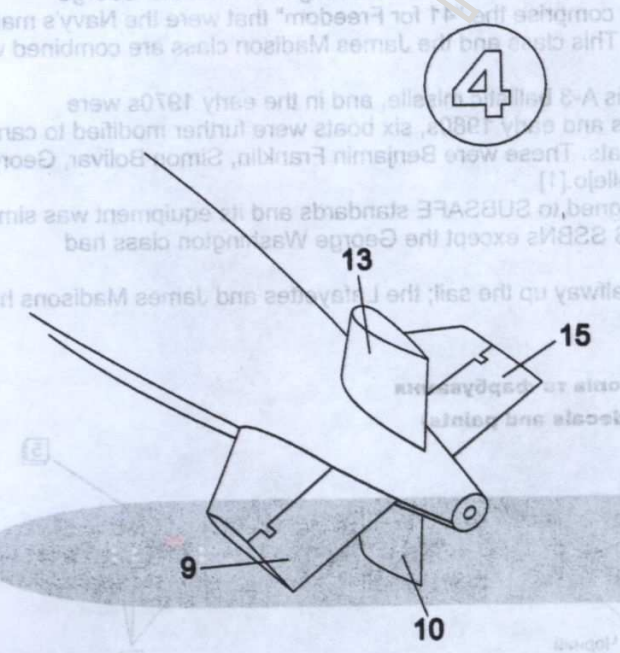
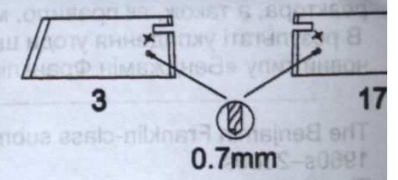
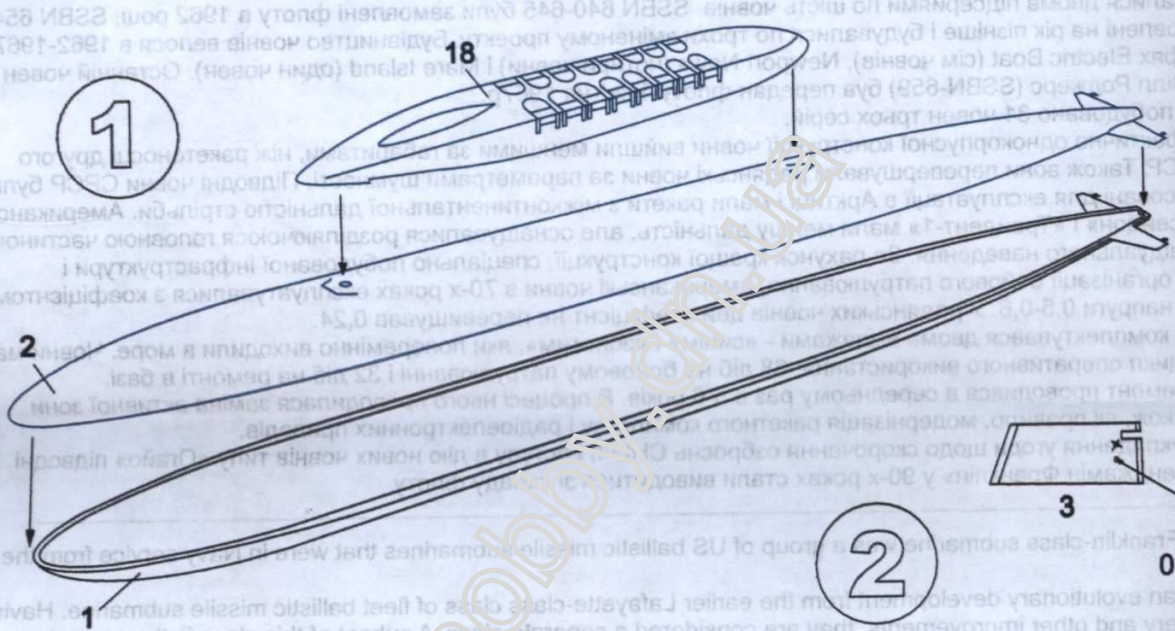
Нанесення деколів та фарбування
(Application decals and paints)

Американський підводний човен

USS Franklin (SSBN-640)

CAT. NO. 350-028
SCALE 1:350

показати зирку
(the blade to be)

of the model

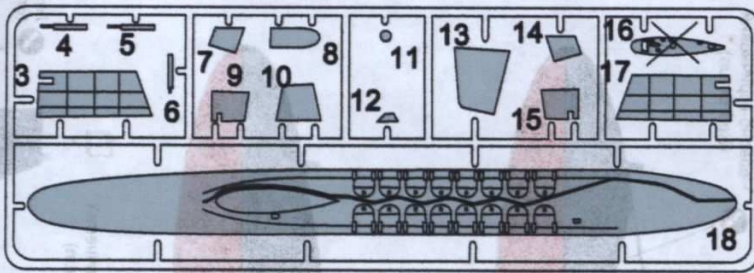
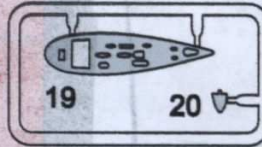
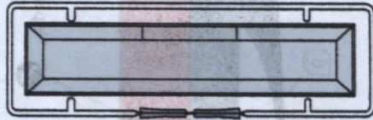
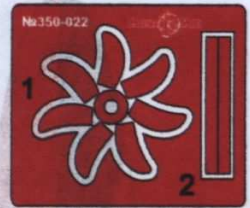
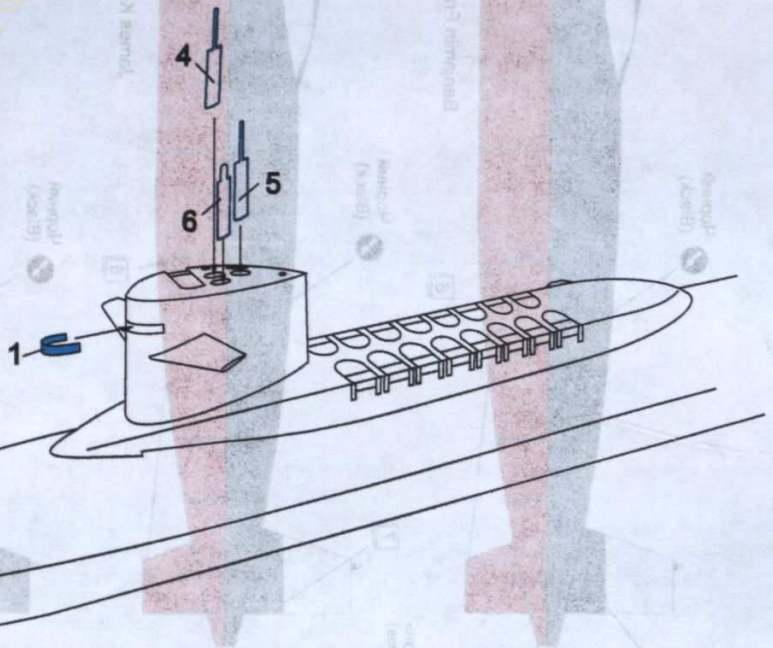
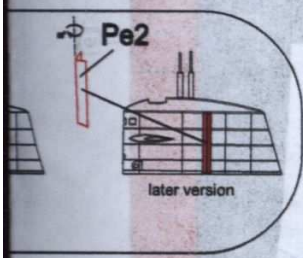
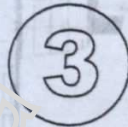
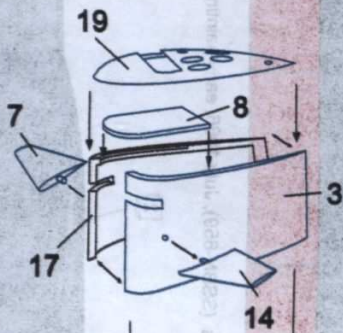

Photo Etched Parts

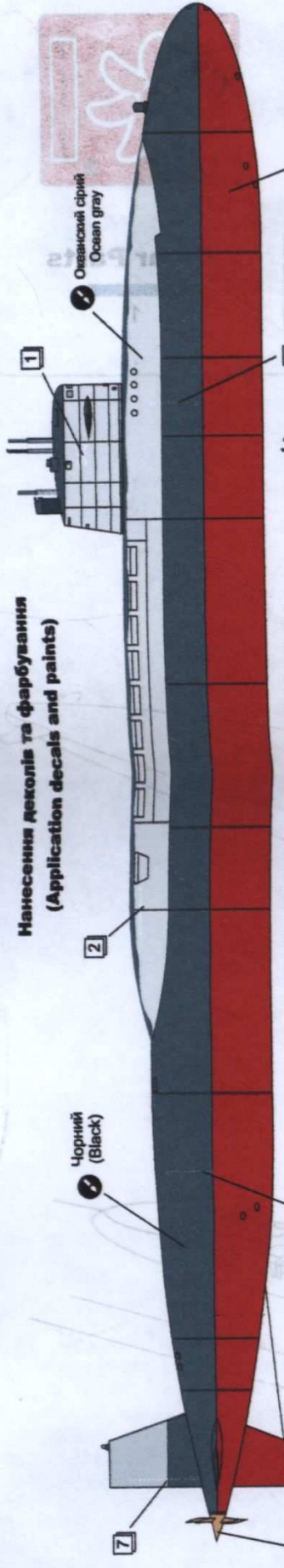

Clear Parts

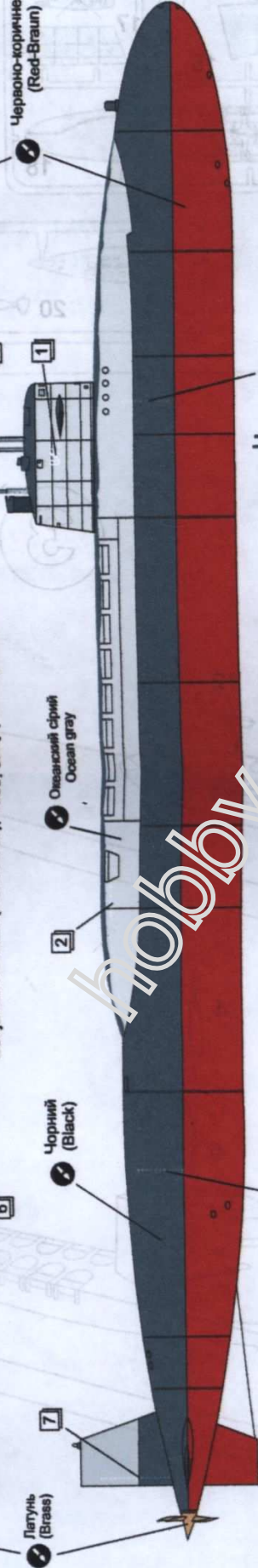

после монтажа
(after installation)

Нанесення деколі та фарбування
(Application decals and paints)

Benjamin Franklin (SSBN-640), 1966, early painting scheme

James K. Polk (SSBN-645), 1966, early painting scheme

Will Rogers (SSBN-659), July 1966, early painting scheme

Francis Scott Key (SSBN-657), January 1969, late color scheme